

ническо въсищение въ паметната си книжка, наедно съ датата му, та споменувамъ гдѣто и азъ съмъ приежествувалъ на това народно тържество. Нѣкоя година по-сетнѣ — 1853 или 54 (отъ паметната ми книжка липсuvatъ нѣколко листове и нѣмамъ отъ глѣ сега да провѣрж тая дата) Неофитъ ржкоположи втория българинъ епископъ за подвѣдомственната му св. Вратчанска епископия, и тоя втори щастливецъ бѣше, чутовния станялъ отъ сетнѣ Доротей, родомъ отъ беглишкото село Копривщица, бивши нѣкоя година протосингелъ въ рѣченната епископия.

Съ тия *увладичвания* търновския митрополитъ Неофитъ удовлетворяваше народното желание, отъ една страна, и своята користна цѣль, отъ друга. За никого не можеше да бжде спорна втората истина. Епископитѣ богато му плащахж ржкоположението си, азъ имахъ случай дори и на лично удостоуѣрение въ това. И тоя случай е слѣдующия: баца ми, като абаджия, имаше сношение съ абаджинтѣ *устабашии* въ Цариградъ, а съ нѣкои отъ тѣхъ и лично познанство. Въ онова врѣме, работницитѣ и масторитѣ абаджии въ Цариградъ при новооткрытата кроячница и шивачница на военни дрѣхѣ, извѣстна подъ име *Хамбаря*, бѣхж всички българи изъ индустриалнитѣ прибалкански мѣстности повечето, които се считахж за царски хора, носяхж форменни дрѣхѣ и имахж особна привилегия за охолность, отъ каквато грѣшната *рая* се лишаваше. *Фурдата* — остатъка парцалитѣ — въ тая кроячница, употребявана въ абаджийската индустрия за каплама, бѣше единъ артикулъ на търговия, каквато водѣше и нашата търговска кжща съ устабашията отъ хамбаря, — Иванъ Спасовъ, ако помнж добрѣ. Единъ пжтъ прѣзъ поменжитѣ години (1853—54) поллучихми отъ тоя Иванъ Спасовъ писмо, въ което бѣ притворено друго до протосингела на Вратчанската епископия Доротей, съ поржчка, кждѣто и да се намира, съ нарочно хванжтѣ човѣкъ конникъ — *Сайя*¹⁾ да му го испратимъ. Протосингелътъ До-

и то само въ църковнитѣ дворове, гдѣто сж ходили и българитѣ отъ града да си купуватъ за Коледния сезонъ и прикрито въ човали сж донасяли въ домоветѣ си тая провизия. Подиръ *тамзимата* (1836) продажбата на свинското месо е почнжта и въ църковнитѣ дворове въ Търново, които въ Коледната седмица се прѣобръщахж на пазарища. Отвѣжданieto на свини не е било позволено освѣнъ само въ селата — и то въ чисто българскитѣ села и махали, гдѣто нѣма турско население и джамия.

¹⁾ Въ давнашно врѣме, когато у насъ още нѣмаше джмата *поца* (само държавата си служаше съ *минзиль*, *татаринъ*. — тѣй наречения държавенъ курьеръ), нашитѣ търговци, въ извѣредни нужди, сж употребявали за прѣнасяние на пис-